

Σεργκέι Γεσένιν

Επιλεγμένα ποιήματα

Δε μετανιώνω,

Δε μετανιώνω, δε φωνάζω, μόνο κλαίω,
Με λιώνει σαν τη καταχνιά ο χρόνος δολερός.
Της μάρανσης το χρώμα μοιραίο,
Δε θα είμαι ξανά νεαρός.

Δε θα χτυπάς με το ρυθμό παλιό,
Καρδιά μου που την άγγιξε το κρύο,
Και στον παράδεισό μου, στο χωριό
Ευπόλητος θα τραγουδήσω ελεγείο.

Πνεύμα αλήτικο! Τα τελευταία πολύ σπάνια,
Φουντώνεις τη φωτιά των χειλιών.
Ω! Χαμένη μου φρεσκάδα-παράνοια,
Πλημμύρα αισθημάτων, παραφορά ματιών.

Έγινα πιο φειδωλός σ' επιθυμίες,
Δεν είναι δική μου αυτή η ζωή!
Λείπουν οι θύελλες και ανιαρές οι νηνεμίες,
Η μέρα δίχως το πολυποσχόμενο πρωί.

Είμαστε όλοι στον κόσμο αυτό φθαρτοί,
Κι από τα δέντρα, με τα φύλλα φεύγει η ψυχή...
Να 'ναι πάντα αυτή η φορά σεβαστή,
Που είχαμε την ύπαρξη και την αποχή.

Αν και δε μ' αγαπάς,

Αν και δε μ' αγαπάς, μαζί μου ενώνεσαι,
Με τα μάτια κλειστά απ' το πάθος.
Στους ώμους μου τα χέρια κατεβάζοντας,
Απ' τα λαβώματα της ηδονής κραυγάζοντας.

Των βάσανων γλυκών η στέρνα άδειασε,
Μαζί περάσαμε του έρωτα την πύλη.
Πες μου σε πόσους χάρισε τα χάρδια σου;
Πόσα χέρια θυμάσαι; Πόσα χείλη;

Γνωρίζω, όλοι πέρασαν σαν σώματα,
Χωρίς ν' αγγίξουν την καρδιά σου.
Σε πολλών έχεις καθίσει γόνατα,
Που είχαν αγοράσει τη βραδιά σου.

Μου χαρίζεις ένα ψεύτικο φιλάκι,
Έχεις και εσύ κάποιο όνειρο κρυφό,
Αλλά κι εγώ σε αγαπώ ίσως λιγάκι,
Κολυμπώντας στο παρελθόν λατρευτό.

Η φλόγα που γνωρίσαμε δεν είναι μοιραία,
Εύκολος ο ευέξαπτος δεσμός,
Όπως η αντάμωση μας ήταν τυχαία,
Έτσι, με ήρεμο χαμόγελο, θα γίνει και ο χωρισμός.

Κι εσύ θα πάρεις το δικό σου δρόμο,
Να σκορπίζεις τις άχαρες ημέρες,
Μην αγγίζεις μόνο τους αγνούς,
Αυτούς που ακόμη δε φορέσανε βέρες.

Κι όταν με άλλον, από την συνοικία μου,
Θα περάσεις, φλυαρώντας ζωντανά.

Ίσως κι εγώ θα βγαίνω έξω,
Και τυχαία θα ιδωθούμε ξανά.

Όταν πλησίασα σταμάτησαν τα λόγια του αέρα,
Με χαμόγελο κοιταχτήκαμε εμείς,
Μου είπες σιγανά: «Καλησπέρα...»,
Κι απάντησα: «Καλησπέρα δεσποινίς».

Τίποτα δε μπορεί ν' αγγίξει την ψυχή,
Ποτέ θα την πιάσει το ρίγος,
Εκείνος που πήρε της Αγάπης την ευχή,
Μια φορά θα νιώσει το μοναδικό της σφρίγος.

Από **Ο ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ**,
Εισαγωγή, Επιμέλεια, Μετάφραση, Γιάννης Σουλιώτης,
Αναδημοσίευση από www.poiein.gr/2015/12/28/

Οι σταγόνες

*Όμορφες είναι οι μαργαριταρένιες σταγόνες
σε μια ηλιόλουστη μέρα
Όταν λάμπουν στα χρυσά τόξα
Ωστόσο, σε θλιμμένο καιρό,
σε υγρά παράθυρα,
Τρέμουν σαν σταγόνες μούχλας μαύρου φθινόπωρου.*

*Οι άνθρωποι είναι ευτυχισμένοι στην λήθη · (Μου είπαν)
Το ανάστημα τους στα μάτια των άλλων
Δεν έχει σημασία, ούτε τα βραβεία αυτού του κόσμου.
(Είναι άνθρωποι που ζουν εδώ, ή εκεί πέρα; Αναρωτιέμαι.)*

*Οι σταγόνες του φθινόπωρου πλημμυρίζουν τις καρδιές,
τις φλέβες,
Και τις ψυχές με θλίψη · περιπλανιούνται
Ενώ ήσυχα γλιστρούν στα τζάμια των παράθυρων,
Ποια διασκέδαση ζητούν, τι χαρά; Αναρωτιέμαι ...*

*Δυστυχισμένοι άνθρωποι,
συντριμμένοι από τη ζωή, συχνά γεμάτο
Το μέλλον τους με ψυχικούς πόνους περασμένων χρόνων,
Αν η χαρά ανακουφίζει τη θλίψη και θεραπεύει την ψυχή,
Γιατί θυμούνται τα θλιβερά, και όχι τις ευτυχισμένες στιγμές;
1912*

Απόσπασμα από την αυτοβιογραφία του:

«Γεννήθηκα στις 21 του Σεπτέμβρη του 1895 στο χωριό Κωνσταντίνοβο της επαρχίας του Ριαζάν. Πατέρας μου ήταν ο αγρότης Αλέξανδρος Νικήτας Γεσένιν και μητέρα μου η Τατιάνα Φιοντόροβνα.

Τα παιδικά μου χρόνια τα πέρασα στον παππού μου και στην γιαγιά – γονείς της μητέρας μου – στο διπλανό χωριό Μάτοβο. Οι πρώτες αναμνήσεις μου ξεκινούν από την εποχή που ήμουν τριών-τεσσάρων χρονών.

Θυμάμαι το δάσος, το μεγάλο δρόμο που ήταν γεμάτος λακκούβες. Η γιαγιά μου τραβάει για το μοναστήρι Ραντοβέτσκι, που ήταν 40 βέρτσια μακριά από μας. Εγώ πιασμένος από το ραβδί της, με δυσκολία σέρνω απ' την κούραση τα πόδια, και η γιαγιά μου όλο μουρμουρίζει:

«Περπάτα, περπάτα, φρουτάκι μου, ο θεός θα σου δώσει ευτυχία».

Συχνά μαζεύονταν στο σπίτι μας τυφλοί, ζητιάνοι, πλανόδιοι χωριάτες, λέγαν ψαλμουδιές για τον όμορφο παράδεισο, για τον Λάζαρο, για τον Μικόλα και τον αρραβωνιαστικό, το λαμπρό ξένο απ' την αόρατη πολιτεία.

Η γριά παραμάννα μου μού έλεγε παραμύθια, όλα εκείνα τα παραμύθια που ακούνε και ξέρονται τα χωριατόπαιδα. Ο παππούς μου τραγουδούσε παλιά τραγούδια- συρτά και λυπητερά. Τα Σαββατόβραδα και τις Κυριακές μου διηγιόταν άγιες ιστορίες απ' τη Βίβλο. Η ζωή μου όμως στο δρόμο δεν έμοιαζε καθόλου με τη σπιτίσια ζωή. Οι συνομήλικοί μου ήταν ζωηρά παιδιά. Μαζί τους σκαρφάλωνα και τρύπωνα στους ξένους κήπους, το έσκαγα για δυο-τρεις μέρες στα βοσκοτόπια, κι έτρωγα μαζί με τους τσομπάνηδες ψάρια που πιάναμε στις μικρές λίμνες, θολώνοντας με τα χέρια τα νερά τους. Ύστερα, σαν γύριζα σπίτι, συχνά μου τις βρέχανε.